

men humanit. at Samfundet gør det. paa-lægge vi dette det; men vi sørge for, at hvert Aar har nok i sin Plage; vi dunge ikke en Gæld op af Millioner, som Efterkommerne skulle betale, men vi lade hvert Aar betale for sig. I mit forrige Foredrag behvste jeg nærmere Punkt 3 i Regeringsforflagets § 2, der omhandler Søfart og Fiskeri. Der findes angaaende det adskillige mere specielle Bestemmelser i Ministerens Forslag i § 6, hvilke jeg med en Del Tilføetninger har optaget i mit Forslags § 24. Det er blevet en stem lang Paragraf — formelt er jeg ikke selv fornøjet med den — men de Forhold hænge saa nøje sammen, at jeg ikke har turdet dele den. Der er visse Bestemmelser med Hensyn til Skibsførere i udenlandst Fart i Ministerens Forslag, som jeg har søgt at bøde paa i mit. Der er navnlig det, som jeg skal tillade mig at omtale, at efter Ministerens Forslag, kan en Skibsfører, der ikke kommer tilbage til dansk Havn, sejle med Ulfker, som vedkommende aldrig faar Erstatning for. Jeg er ikke sikker paa, at Søforklaringsreglerne kunne hjælpe til, at Enker og Børn efter de forulykkede kunne faa den Erstatning, der er tiltænt dem, forinden Enken maaste er bleven Fattighushold og Børnene Fattighusbørn, og det er dog ikke Meningen. Men de Enkeltheder skal jeg ikke komme ind paa her. Jeg vil blot med Hensyn til den varme Anbefaling for Regeringens Forslag, som vi hørte af det ærede Medlem for Vær (Brodenhuus-Schack), gøre opmærksom paa een Ting. Der er efter en høist tvivlsom Maalestok opført en Beregning af Ministeren, hvorefter der om 13 Aar skulde være 130,000 Kr. aarlig at udbetale til tredje Klasse for Ulykkestilfælde. Nu mener jeg, at det bliver ikke saa lidt mere, fordi 13 Aar ikke ville bringe Balance, og de faa det heller ikke paa nært Hold nøjagtigt opgjort, men tag blot de 130,000 Kr., og læg $\frac{1}{2}$ Kr. pr. Ton paa Skibene, saa vil, efter hvad en kundig Mand har oplyst i Landstinget, en Told-embedsmand, 12,000 Kr. falde paa Marstal Handelslaade. Deres kommunale Budget er 20,000, og nu skulde der falde 12,000 Kr. til paa disse Nedere. Der er mange Stæder Nedere, som arbejde ikke for Fortjenestens Skyld, men som mange Gange endog have Tab af at fortsætte, men af Hensyn til de Følk, som have fundet Næring hos dem, og af Pietet mod deres Firma fortsætte. Nu kommer man pludselig til saadanne og siger til dem: Nu skulle I betale henimod hele Byens Budget i ny Skat ikke for eders egne Ulykfers Skyld, det kunde endda tænkes, men det er navnlig ogsaa for Fiskeriulykker paa

visse stærkt angrebne Ryster f. Eks. paa Vestkysten af Jylland, der skulle Marstal-rederne nu betale saa uhorste Byrder. Jeg siger, at jeg vil dog bede ærede Medlemmer med den ærede Følketsmand for Vær overveje, hvorledes en saadan Bestemmelse kunde anses retfærdig for Marstals Skibsbredere. Men det er kun en herligere Illustration, der er hundrede af den Slags Tilfælde, hvor man er i Begreb med at gøre Ting, som jeg inderlig gerne vilde afvende. Jeg vil ikke være med til at afvende nogen som helst human Tanke, som de ærede Her- rer og Regeringen kunne blive enige om at gennemføre i Lovs Form, tværtimod, men jeg vilde være med at afværge, at vi faste Byrderne uden Ret og uden nogen bestemt Begrundelse over paa enkelte Stætteborgere i Stedet for at lade Samfundet bære dem efter visse antagelige Regler. — Sidste Del af mit Forslag, nemlig Afnittet om Arbejds- raadet er ikke nærmere drøftet, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind derpaa, det er Tiden ikke til, jeg skal i den Forventning, at vi her kun skulle behandle dette Forslag i sine Hov. dræt for at fortsætte ad Nare, afholde mig derfra, men jeg tager gerne, selv- følgerlig med Forbehold, naar Tiden er der- til, og naar det er nødvendigt, en Debat op om dette Forslag. Jeg har den Tiltro til Arbejdsraadet, saaledes sammensat, at det vil komme til at gøre stor Gavn for det Formaal, Lovforlaget tilsigter, at det vil blive en human Institution, som vil vinde den offentlige Mening fra alle Sider for sig, og som derefter — det behøver ikke at ske straks — en Gang vil blive en Voldgifts- domstol, det vil sige en frivillig Voldgifts- domstol, en Institution, som man mange Gange vil ty til og lade afgøre Spørgs- maal mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, hvor vi nu savne en saadan Institution. Jeg kan tage fejl i denne Forventning, det er muligt, men jeg tror, at det vil ske. Jeg tror, at baade Formanden, som jeg tænker mig som en fremragende dygtig Mand med en god vellønnet Stilling, og Regerens ville arbejde de andre, som komme fra to Lesre, saaledes sammen, at de absolut maa vinde, som jeg før sagde, den offentlige Mening for deres humane Virksomhed; som sagt, denne Forventning kan blive skuffet. Men de nye Valgbestemmelser, som jeg ganske vist har opfundet for Tilfældet, det indrømmer jeg, og som maaste kunde forekomme adskil- lige, der ikke ere vante til at lede den Slags Valgmøder og den Slags Ting, noget vanske- lige, skal jeg, om det ellers var fornødent, med Fornøjelse forsvare. Men det vil jeg her betone, og det er, at vi kun forlange af